

[Mølgaard]

Dette forholds dårlige virkninger forstærkes yderligere ved, at man til gengæld gør alt andet end at skabe fredelige vilkår for produktionen. Man plukker fra det offentliges side, og det rammer ikke kun fjerkræindustrien, men det samlede erhvervsliv.

Skattetrykket, det direkte og det indirekte, har nået en sådan højde, at det lægger en alvorlig bremse på initiativ og virkelyst. Og det får både dele af erhvervslivets småskov og nogle blandt de store virksomheder til stamme efter stamme at segne med yderligere arbejdsløshed og deraf følgende menneskelige tragedier til følge.

At man så deler lidt ud til venstre og til højre af en del af de skatte- og afgiftsmidler, man skaffer sig ind, i form af at man også yder nogen erhvervsstøtte, er jo kun det tynde sukkerlag uden om den bitre pille for erhvervslivet. Sukkerlaget kommer i det store og hele de bedst stillede virksomheder til gode, dem, der har kræfter til at være på udkig efter sådanne bevillinger, og som har færdigudarbejdede projekter, som alligevel ville være blevet realiseret, og som nu indsendes som ansøgningsobjekter. At virksomhederne så får en lidt bedre forrentning ud af det, når der ydes erhvervstilskud, kan vel ikke begrunde, at man yder sådanne tilskud til projekter, der alligevel i det store og hele ville blive igangsat.

Engang, da vi havde fuld beskæftigelse – det var, før vi kom ind i det velsignede EF, som jo bl. a., sagde man, ville skaffe os tusinder af nye arbejdspladser og en masse andre goder – var der nok nogen fornuft i visse offentlige støtteforanstaltninger i form af egnsudviklingsstøtte, fordi der trods overbeskæftigelse i dele af landet var arbejdsløshed i andre egne. Da kunne der måske nok være fornuft i at prøve at få flere i arbejde ved at flytte virksomhederne fra højbeskæftigelses- til lavbeskæftigelsesegne.

Men i dag har vi arbejdsløshed så at sige overalt, og hvad skal det dog så nytte at flytte rundt på arbejdsløsheden ved at sikre, at der bliver fyret nogle ét sted, mens der antages nogle et andet sted, når man flytter virksomhederne? Det koster det hvide ud af øjnene, og det gavner intet netto.

Hvorfor dog ikke høre op med dette system, som indebærer støtte til at skaffe arbejdsløshed i Randers f. eks. for at bringe ledigheden i Hadsund en smule ned?

Vi vender os imod branchetilskud, for de kan ikke ydes, uden at man rammer andre erhverv, der får den yderligere byrde, som finansieringen indebærer. Retsforbundet afviser at flytte arbejdsløsheden; vi vil fjerne den.

Industrien og det øvrige erhvervsliv, alle Danmarks indbyggere, hele det danske samfund har brug for stabilitet og lavere rente tilvejebragt ved, at man skaber bedre investeringsklima for produktion fremfor spekulation og dermed får gang i arbejdspladsoprettelser og -moderniseringer. Man har brug for et lavere skattetryk, og man har brug for lighed i vilkårene for de forskellige erhvervsgrøner.

På det grundlag kan man få en naturlig strukturudvikling og et sundt, velfungerende erhvervsliv, der er forudsætningen for et godt samfund med fornuftig beskæftigelse til alle.

Det er ikke just regeringens politik så lidt som dens forligspartiers; indgreb har fulgt indgreb, to gange augustforlig og én gang septemberforlig, skatte- og afgiftsforhøjelser gang på gang, tvangsindgreb i priser, omkostningsudviklingen og meget mere har forgiftet virksomhedernes vilkår og skabt usikkerhed, forvriddinger og øgede vanskeligheder for virksomhederne igen og igen.

Retsforbundet vil opfordre regeringen til at sadle om, og vi vil ikke forsømme nogen lejlighed til at presse på i den rigtige retning. Hvor meget debatten her i dag kan presse i en rigtig retning, kan man godt nære en vis skepsis over for – det er vel fremfor alt papirindustrien, der har fået en fordel af dagens debat og de mange forslag om motiveret dagsorden – men jeg vil gerne anføre, at vi nu som før sagligt vil tage stilling til ethvert af de forslag om motiveret dagsorden, der fremsættes, og følge vores overbevisning om, hvad der gavner.

Om de forslag om motiveret dagsorden, der nu ligger på bordet for os, vil jeg gerne sige, at for så vidt angår hr. Maisteds dagsordensforslag beskæftiger det sig i et delelement med det overenskomstindgreb, som regeringen og folketingsflertallet imod vort ønske gennemførte i foråret. Vi ønsker dette indgreb bragt til ophør hurtigst muligt, og vi ønsker frihed for arbejdsmarkedets parter til igen at forhandle alle fællesanliggender.

Vi forstår også, at der tilsigtes en vis portion frihed, men kun for den ene part, i dele